

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/71/2019
Identifikačné číslo spisu: 5118010452
Dátum vydania rozhodnutia: 09.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5118010452.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Patrika Príbelského, PhD., v trestnej veci obvineného K. Z. a spol., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 9. septembra 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného K. Z. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 27. februára 2019, sp. zn. 2To/65/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného K. Z. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina rozsudkom z 9. októbra 2018, sp. zn. 3T/41/2018 (ďalej tiež len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), uznal obvinených K. Z. a G. C. za vinných z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 28. októbra 2017 okolo 17.45 hod. na ul. Z. v I. v súvislosti s policajným zákrokom vykonávaným z dôvodu, že na verejnom priestranstve partia mladých ľudí pod vplyvom alkoholu rozkopávala smetné koše, po tom ako bol obvinený K. Z. vyzvaný veliteľom hliadky Obvodného oddelenia Policajného zboru Žilina - západ, nstržm. E. Z., aby preukázal svoju totožnosť, odmietal akúkoľvek spoluprácu, na opakovanú výzvu na preukázanie svojej totožnosti nereagoval a následne oboma rukami sotil nstržm. E. Z. do oblasti hrudníka, v dôsledku čoho použil proti obvinenému K. Z. hmaty a chvaty, obvinený K. Z. pritom kládol aktívny odpor, obidvaja spadli na zem a pri snahe nstržm. E. Z. nasadiť obvinenému K. Z. putá, priskočil k nemu obvinený G. C., ktorý ho chytil oboma rukami za ramená za uniformu a snažil sa ho od obvineného K. Z. odtiahnuť so slovami „nechajte ho vy kurvy“, pričom pri tomto zásahu najskôr k hliadke mestskej polície v zložení str. F. B., st. str. F. X., st. inšp. X. E. a st. str. D. Q. a neskôr aj k hliadke štátnej polície v zložení nstržm. E. Z. a stržm. L. F. sa obvinený K. Z. a obvinený G. C. správali agresívne, vulgárne im nadávali a vyhrážali sa im ublížením na zdraví a fyzickou likvidáciou ich

rodinných príslušníkov a taktiež počas toho, ako boli predvádzaní na Obvodné oddelenie PZ Žilina - západ, ako aj na samotnom Obvodnom oddelení PZ Žilina - západ, kde boli predvedení, policajtom vulgárne nadávali a vyhrážali sa im, že si na nich počkajú a že ich pozabijajú.

Obvinenému K. Z. bol za to okresným súdom podľa § 323 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. m), § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením pre jeho výkon v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák.

Krajský súd v Žiline uznesením z 27. februára 2019, sp. zn. 2To/65/2018 (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolania obvinených G. C. a K. Z. ako nedôvodné.

Deklarujúc naplnenie dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), i) a h) Tr. por., obvinený K. Z., prostredníctvom ustanoveného obhajcu, dňa 18. októbra 2019 napadol dovolaním uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo.

Napádané rozhodnutia podľa obvineného nie sú vecne správne a zákonné. Vykonané dokazovanie nebolo úplné a nevedlo k záverom, ktoré by súdy oprávňovali k vydaniu takýchto rozhodnutí. Vo veci konajúce súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, v čoho dôsledku konanie obvineného nesprávne právne posúdili. Skutok, za ktorý bol odsúdený, teda nenapĺňa znaky stíhanej trestnej činnosti. V preskúmvanej veci podľa obvineného došlo k porušeniu zásad dokazovania, a to vo forme tzv. opomenutých dôkazov a tiež pre svojvoľné hodnotenie dôkazov.

Zo spisu podľa obvineného jednoznačne vyplýva rozdielnosť výpovedí svedkov až v takej miere, že nie je možné bez pochybností určiť, či došlo k jednotlivým úkonom, ako za sebou nasledovali, a čo bolo ich obsahom, teda nie je zistený skutkový stav veci tak, aby o ňom nejestvovali dôvodné pochybnosti. V záujme odstránenia daného stavu bolo podľa mienky obvineného potrebné vykonať rekonštrukciu, ktorú ako dôkaz navrhoval. Z dôvodu, že súd neakceptoval tento návrh, je potrebné dospieť k záveru, že skutkový stav nebol náležite zistený. Tým bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Za kľúčové pre vyslovenie viny považoval okresný súd výpovede policajtov, ktorým až nekriticky uveril. Hodnotenie ich výpovedí bolo zo strany súdu tendenčné a dalo by sa nazvať „nadpracou“. Naproti tomu súd dehonestoval hodnotu dôkazov obhajoby, keď bez akýchkoľvek dôkazov a priori vychádzal z toho, že svedok (svedkovia) v snahe pomôcť kamarátovi nehovorí pravdu. Obvinený v ďalšej časti dovolania na konkrétnostiach poukázal na rozpory vo výpovediach poškodených. Podotkol, že pokiaľ ide o ďalších svedkov, mimo skupiny poškodených, tak títo popisovali priebeh udalostí v rozhodujúcich okamihoch úplne inak ako poškodení. Ako už bolo uvedené, tieto výpovede však súd ako nedôveryhodné nebral do úvahy. Nepravdivosť časti tvrdení policajtov pritom bola vyvrátená aj objektívnymi dôkazmi, a to kamerovým záznamom, ktorý preukázal, že zo strany obvineného nedošlo k soteniu príslušníka pohotovostnej motorizovanej jednotky pri sprievode na lekárske ošetrovanie. Uvedené pochybenia podľa názoru obvineného zakladajú dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Z dokazovania teda podľa obvineného bez dôvodných pochybností nevyplývalo, že by voči policajtovi použil násilie, alebo že by sa mu vyhrážal ublížením na zdraví pre výkon právomoci verejného činiteľa. Dokazovaním bolo preukázané, že policajtom nadával, a preto jeho konanie možno považovať za výtržnosť, za ktorý prečin zákon v § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. ustanovuje trest odňatia slobody vo výmere až na 3 roky. Pokiaľ sa teda dopustil výtržníctva a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, došlo tým k uloženiu trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, čo predstavuje dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Obvinený K. Z. záverom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že uznesením krajského súdu

bol porušený zákon, aby zrušil uznesenie krajského súdu ako i rozsudok okresného súdu a v zmysle § 388 ods. 1 Tr. por. vec prikázal na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Obhajca obvineného okrajovo podotkol, že súčasťou dovolania je aj obvineným vlastnoručne spísané podanie - označené ako dovolanie, ktoré bolo súdu prvého stupňa doručené dňa 2. augusta 2019. V tomto podaní sa uvádza, že okresný súd nerešpektoval zásady trestného konania, keď nevykonával obvineným navrhované dôkazy a svoje rozhodnutie založil len na výpovediach poškodených príslušníkov Policajného zboru. Obvinený nesúhlasí s tým, že súd vyhodnotil svedkov, ktorí preukazovali jeho nevinu ako nedôveryhodných. Obvinenému mal byť uložený neprimerane vysoký trest v dôsledku toho, že okresný súd v jeho prípade aplikoval súčasne § 37 písm. m) a § 41 ods. 1 Tr. zák. Pri správnej právnej kvalifikácii mal byť tento skutok posúdený ako výtržníctvo. Zamietnutie jeho odvolania bolo neopodstatnené. Konajúce súdy sa dopustili tzv. deformácie dôkazov. K porušeniu zákona došlo aj tým, že neprihliadli na zásadu in dubio pro reo a prezumpciu nevinu.

K dovolaniu obvineného sa v stručnosti písomne vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina podaním, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené 25. októbra 2019.

Z vykonaného dokazovania podľa jej názoru bolo dostatočne preukázané, že K. Z. sa dopustil stíhanej trestnej činnosti, ktorá bola správne právne kvalifikovaná. Menovanému bol zároveň uložený zákonný trest. Spôsob hodnotenia dôkazov je v tejto veci zrejmy nielen z odôvodnenia podanej obžaloby, ale aj z rozsudku prvostupňového súdu. Napriek namietaným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c), i) a h) Tr. por. nie sú podľa prokurátorky v dovolaní uvedené také nové skutočnosti, ktoré neboli uvádzané obhajobou v minulosti a ktoré by viedli k tomu, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu a napadnuté rozhodnutie súdu by malo byť založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, prípadne, že by bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Vzhľadom na uvedené prokurátorka navrhla, aby najvyšší súd postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol dovolanie obvineného K. Z..

Na vyjadrenie prokurátorky okresnej prokuratúry zareagoval obvinený vlastnoručne spísaným podaním, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené dňa 27. decembra 2019. V ňom stručne uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením prokurátorky, že po vykonaní hlavného pojednávania sa dôkazná situácia v podstate nezmenila. Zo zápisníc z hlavného pojednávania totiž vyplýva, že vo výpovediach poškodených „došlo k zásadným rozporom a nelogickému úsudku“. Záverom vyjadril svoje presvedčenie o dôvodnosti podaného dovolania.

Rovnako obhajca obvineného, podaním doručeným okresnému súdu dňa 6. februára 2020, zaujal stanovisko k vyjadreniu prokurátorky okresnej prokuratúry, považujúc ho za formálne - neobsahujúce žiadnu vecnú argumentáciu. Takýto postoj podľa obhajcu svedčí v prospech záveru o dôvodnosti podaného dovolania.

Najvyšší súd ako súd dovolací v intenciách ustanovenia § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie obvineného, nezistiac dôvod pre jeho formálne odmietnutie postupom podľa § 382 písm. a), b) alebo d) až f) Tr. por. Na strane druhej však dospel k zrejmemu záveru o nesplnení dôvodov dovolania v zmysle § 382 písm. c) Tr. por.

Úvodom považuje najvyšší súd za žiaduce dať obvinenému do pozornosti, že dovolanie si nemožno zamieňať s odvolaním, a teda riadnym opravným prostriedkom. Dovolacie dôvody, ktorými možno úspešne argumentovať pred najvyšším súdom sú v zákone (§ 371 ods. 1, ods. 3 Tr. por.) formulované podstatne užšie, než ako je tomu pri odvolaní, čo vyplýva z toho, že dovolanie radíme k mimoriadnym opravným prostriedkom, pri ktorých uplatnení musí záujem na zákonnosti a spravodlivosti výrazne prevyšovať nad záujmom po stabilite súdneho rozhodnutia, resp. ním formulovaného právneho stavu.

Pokiaľ ide o teoretické východiská, s ktorými pristupuje dovolací súd k uplatneniu svojej prieskumnej povinnosti, žiada sa osobitne zvýrazniť, že jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por., sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1, ods. 3 Tr. por., ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol (pozri R 120/2012). To znamená, že zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša výlučne dovolateľ, ktorý svojím podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd teda nebude na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí alebo aj v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dôvodov dovolania.

Dovolanie v zmysle prvého z uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Stabilná rozhodovacia prax na margo tohto dovolacieho dôvodu uvádza, že k jeho naplneniu nemôže dôjsť pri akomkoľvek porušení práva obhajobu, nakoľko takéto porušenie musí dosahovať určitú - zásadnú intenzitu, čím sa má na myslí predovšetkým porušenie práva na povinnú obhajobu v zmysle § 37 Tr. por. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach zároveň notoricky pripomína, že za zásadné porušenie práva na obhajobu, v intenciách ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Tr. por. ako ani vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. (k tomu pozri ZSP 21/2010-II, R 7/2011, ZSP 16/2013-II, R 14/2015-II). Uvedené vyplýva z toho, že Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti. V tomto ohľade platí výlučne zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jednoducho povedané, nesúhlas s hodnotením skutkových zistení, ako boli ustálené súdom, nepredstavuje porušenie práva na obhajobu, a preto nemôže byť ani adekvátnym dovolacím dôvodom.

V súlade s § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Na adresu citovaného dovolacieho dôvodu najvyšší súd in abstracto poznamenáva, že jeho účinné uplatnenie pripúšťa dve alternatívy. Prvá umožňuje namietať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a druhá oprávňuje dovolateľa uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Za každých okolností však musí ísť o námietky právne, nikdy nie skutkové, keďže to explicitne vylučuje dikcia vety za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Najvyšší súd z titulu dovolania obvineného či generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Tr. por., prípadne osôb uvedených v § 369 ods. 5 Tr. por., teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy v konkrétnej veci vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k takejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávných, ale procesných ustanovení (k tomu pozri R 57/2007-II, ZSP 46/2013-II, R 47/2014-II). Inými slovami, dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce súdy. Ani namietanie rozsahu vykonaného dokazovania či spôsobu, akým súdy hodnotili jednotlivé dôkazy a dôkaznú situáciu ako celok, teda nespadá pod dôvody dovolania v zmysle prvého odseku § 371 Tr. por.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, je zrejmé, že obvineným uplatnené námietky nemožno podradiť pod žiaden z prípustných dovolacích dôvodov, ako sú taxatívne vymedzené v prvom odseku ustanovenia § 371 Tr. por.

Dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), h) a i) Tr. por. obvinený uplatňuje len formálne. V skutočnosti sa prostredníctvom podaného dovolania domáha neprípustnej revízie skutkových zistení. V tomto smere najvyšší súd podotýka, že námietky svojou podstatou atakujúce správnosť skutkových zistení je v dovolacom konaní oprávnený namietať výlučne minister spravodlivosti na podklade dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 3 Tr. por.

Povahu skutkovej, a teda v tomto dovolacom konaní irelevantnej námietky, tvoria výhrady obvineného k neúplnosti vykonaného dokazovania a nesprávnosti ustálených skutkových zistení. Konkrétne ide o nesúhlas dovolateľa s postupom okresného súdu, ktorý s odkazom na § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol jeho návrh na vykonanie rekonštrukcie. Nulovú relevanciu musel najvyšší súd pripísať aj tej časti dovolania, ktorou sa obvinený nestotožňuje s tým, ako súd hodnotil výpovede poškodených policajtov a tiež svedkov vypovedajúcich v jeho prospech, resp. keď poukázal na rozpornosť vo výpovediach poškodených. V tomto smere najvyšší súd na zvýraznenie dáva obvinenému na zreteľ jeden zo svojich judikátov, podľa ktorého ani dovolateľom tvrdený extrémny nesúlad právoplatne zisteného skutku s vykonanými dôkazmi nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Pochybenia skutkovej povahy v podstatných okolnostiach sú uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por. (R 14/2015-III).

Pokiaľ obvinený v nadväznosti na svoje individuálne námietky podotkol, že skutkový stav nebol zistený do takej miery, aby o ňom nejestvovali dôvodné pochybnosti, v podstate sa tým dovoláva aplikácie zásady v pochybnostiach v prospech (in dubio pro reo). K tomu najvyšší súd uvádza, že aj námietka týkajúca sa nepoužitia uvedenej zásady, je vo svojej podstate založená na spochybňovaní procesu hodnotenia dôkazov vrátane skutkových zistení, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy, a preto s výnimkou ministerského dovolania podľa § 371 ods. 3 Tr. por. nepredstavuje účinne uplatniteľnú námietku v dovolacom konaní. Pre lepšie pochopenie, zásada in dubio pro reo vyplýva z princípu prezumpcie nevinoty, ktorého materiálne ukotvenie nachádzame v čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, resp. v čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a význam, ktorého sa v trestnoprávnej legislatíve premietol v § 2 ods. 4 Tr. por. Keďže povaha uvedenej zásady je výlučne procesná, námietky s ňou spojené nie sú spôsobilé naplniť atribúty dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (viď napr. uznesenia najvyššieho súdu z 1. júla 2013, sp. zn. 2 Tdo 15/2013, z 9. septembra 2015, sp. zn. 3 Tdo 47/2015, alebo z 30. januára 2019, sp. zn. 6 Tdo 82/2017).

Naproti tomu s istou dávkou tolerancie (vzhľadom na jej začlenenie do argumentácie, prostredníctvom ktorej obvinený namietal skutkové zistenia okresného súdu, s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd) možno za relevantnú (hoci vecne nesprávnu) považovať námietku, podľa ktorej by skutok pri správnom zistení vykazoval znaky skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zák.

Dovolací súd však aj na tomto mieste musí pripomenúť svoju viazanosť skutkovými zisteniami (skutkom, ako je uvedený vo výroku okresného súdu; pozri vyššie), z ktorých vyplýva, že obvinený spoločným konaním použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a zároveň spoločným konaním sa inému vyhrážal ublížením na zdraví pre výkon právomoci verejného činiteľa. Právna kvalifikácia skutku teda naplno zodpovedá prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., v súbehu s prečinom útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

V úzkej obsahovej nadväznosti na uvedené najvyšší súd podotýka, že kým objektom trestného činu útoku na verejného činiteľa v zmysle § 323 a § 324 Tr. zák. je záujem na ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa, pri trestnom čine výtržníctva podľa § 364 Tr. zák. je sprítomnený záujem na ochrane pokojného občianskeho spolužitia pred závažnejšími útokmi narušujúcimi verejný pokoj a poriadok. Nakoľko týmito trestnými činmi sa chráni rozdielny objekt útoku, nie je v konkrétnom prípade vylúčený ani ich súbeh.

Vo svetle uvedeného neobstojí ani obvineným subsidiárne uplatňovaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., ktorý možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Obvinenému K. Z. bol pri súbehu trestnej činnosti v súlade s § 41 ods. 1 Tr. zák., podľa § 323 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody na samej hornej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 5 rokov, a teda v jej rámci - nie mimo. Primeranosť uloženej sankcie dovolací súd v zmysle ostatne citovaného ustanovenia nie je oprávnený skúmať.

Len okrajovo najvyšší súd dodáva, že aplikácia § 37 písm. m) Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. sa vzájomne nevylučuje, ako sa mylne domnieva obvinený vo svojom vlastnoručne spísanom podaní označenom ako dovolanie. Princíp ne bis in idem (nie dvakrát za to isté) má svoje praktické uplatnenie v prípade priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. (spáchal viac trestných činov), ktorá sa neuplatní, ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby v dôsledku aplikácie tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. (S 1/2011). To však nie je obvineného prípad.

Najvyšší súd na podklade vyššie rozvedených úvah, pre zrejme nesplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 Tr. por., odmietol dovolanie obvineného K. Z. na neverejnom zasadnutí postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.